

תורה אביגדור

זולדים!

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספטר
איורים: מירי וינרב

פְּרֻשֵׁת נח תשפ"ה

ללמד מבעלי החיים

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה
להנצחות: 02-966-5295

פְּרִשֶׁת נח תשפ"ה לְלַמֵּד מִבְּעַלֵּי הַחַיִּים

אבא, שאל מוישי ממקום מושבו בספסל האחורי של הרכב. "מה קרה? למה נצצרנו?"
"לא ברור לי מה בדיוק קורה כאן," הגיב אבא. "זה נראה שסגרו לחלוטין את שדרות דלמר.
כנראה שנצטרך לעשות סיבוב."

"מוזר! יש פה ריח של בעלי חיים." אמר דוד. "הריח מזכיר לי את הבקור שערכנו בחוה בחל
המועד פסח."

"נכון, גם אני מריח את הריח. באמת מוזר." אמר אבא.

לפתע שמעו בני משפחת פרידמן קול, שנשמע כמו שאגה של אריה.

"בואו נצא מהרכב ונלך לראות מה קורה שם," הציע אבא. "זה נשמע מעניין!"

אבא החנה את הרכב בצד, וכלם יצאו מהרכב והחלו לפסוע לכאן ההתקהלות, כאשר הריח
של בעלי החיים - שכבר לא נתן היה לטעות בו - רק הולך וגובר כל העת.

"תראה אבא!" אמר דוד. "תראה את כל האנשים הללו שמתקהלים מסביב לבנין העירייה!"

ואכן, הם הבחינו בחיות רבות שנצבו ברחבה שלפני בנין העירייה, ובמרכז הבמה עמד לא אחר
מראש העיר מקגיליקודי! מה שהיה מוזר במיוחד הוא, שהחיות עמדו בתור מין רכבת, כזו שנתן
בדרך כלל למצא בגן החיות.

"נראה לי שראש העיר יצא מדעתו!" אמר מוישי המבלבל. "תראו את התנין הזה ששוכב על
גג הרכבת! הוא משחרר!"

"אולי לא כדאי שנתקרב," אמר אבא. "באמת נראה שכל החיות משחררות. אין אפילו אחת
שקשורה ברצועה או כלואה בתור כלוב."

לפתע נשמע קולו של ראש העיר מקגיליקודי הבוקע מבעד למערכת ההגברה שהצבה
במקום. "תושבי יוניברסיטי סיטי היקרים, פתח בדבריו. "לענג ולכבוד הוא לי להודיע על
חנקת גן החיות החדש של עירנו יוניברסיטי סיטי, שעתיד להבנות בשדרות אלפרד פנת רחוב
וודסון."

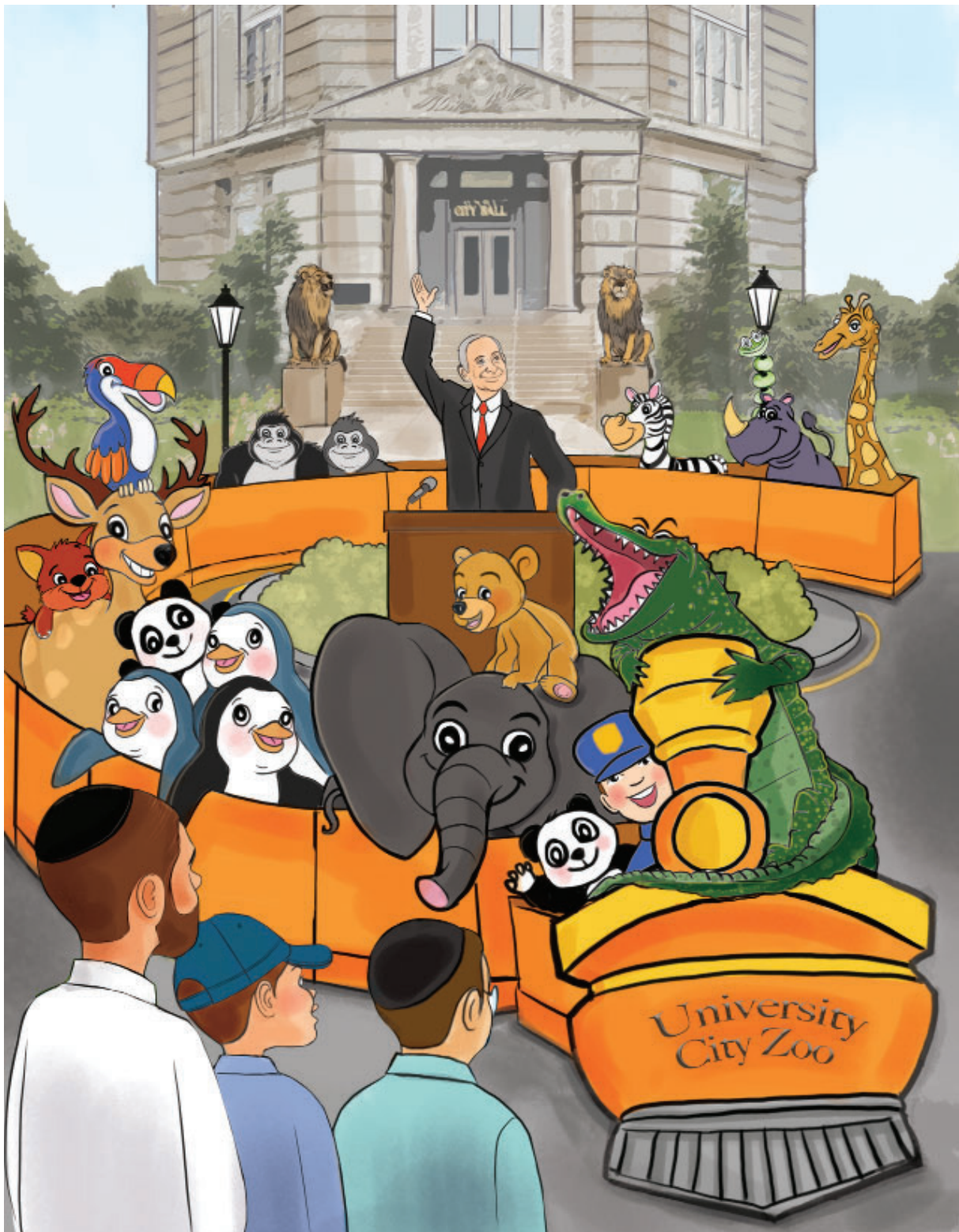
ראש העיר נפח את חזהו בחשיבות. "הודות למאמצי המרבים, בעלי החיים נתרמו על ידי
הנשיא בכבודו ובעצמו! איזו זכות גדולה נפלה בחלקנו, לבנות את ביתם החדש של בעלי
החיים המקסימים ועדיני הנפש הללו - ממש כאן בעירנו!" קרא ראש העיר לקול תשואות
הקהל הגדול - כשביניהם, אחת הגורילות זנקה מתור הרכבת אל עבר עמוד חשמל סמוך,
ושברה אותו לשנים.

"כדאי שנזוז עוד יותר אחורה," היתה המלצתו הנבונה של אבא. "תראו את הקרנף הזה -

נראה שגם הוא עומד לצאת מהרכבת.

אבא והילדים המשיכו להתרחק, בעוד ראש העיר ממשיך להסביר אודות הרציון המבריק שאותו הגה - להסיע את בעלי החיים אל ביתם החדש ברפכת של גן החיות.

ואגב - למרות שטָרַם בְּנִינוֹ אֶת הַכְּלוּבִים - אַל דָּאָגָה! קרא ראש העיר בצִּהְלָה. "הסברנו

לְבַעֲלֵי הַחַיִּים שֶׁעֲלִיָּהֶם לְהִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ עַד שְׁנֵסִיִּם לְבָנוֹת אֶת גֵּן הַחַיּוֹת! כִּי שְׂאֵתָם בְּטוֹחִים לְחֻלוּטִין.

מוֹיִשֵׁי וְדוֹד מִהָרוּ לְכוּן הֶרְכַּב בְּעֵקְבוֹת אָבָא, כְּדִי לְהִתְרַחֵק כַּמָּה שְׂוִיָּתֵר מִהָרָמֵצֵמֵד הַמְטָרָר הַזֶּה. לְאַחַר שֶׁהִתְנַיַע אֶת הֶרְכַּב וּפְתַח בְּנִסְיָה, פָּנָה אָבָא לְשֵׁנֵי בְּנָיו וְאָמַר: "אַתֶּם יוֹדְעִים יְלָדִים, מָה שְׂרָאִינוּ כָּעֵת הוּא תִזְכָּרְתָּ חֲשׁוּבָה אוֹדוֹת גְּדֻלַּתְּם שֶׁל הַצְּדִיקִים."

"מָה, רֹאשׁ הָעִיר הוּא צְדִיק?" הִתְפַּלֵּא דוֹד. "הוּא לֹא נִרְאָה כְּכֵזָה."

"לֹא, לֹא," צָחַק אָבָא. "הִתְכַּוַּנְתִּי לְמָה שֶׁהַחַיּוֹת מְזַכְּרוֹת לָנוּ. עֲלִינוּ לְזָכֵר שֶׁכָּל בְּעֲלֵי הַחַיִּים שֵׁשׁ כַּיּוֹם בְּעוֹלָם, קָיָמִים אֵךְ וְרַק בְּזָכוֹתוֹ שֶׁל נַח הַצְּדִיק! לֹאֵלָּא נָח - לֹא הָיוּ שׁוּם בְּעֲלֵי חַיִּים! בְּזָכוֹת נַח, הָעוֹלָם כָּלוּ, כּוֹלֵל בְּעֲלֵי הַחַיִּים שָׁבוּ, נֶצַל מִהַמַּבּוּל."

"מִכָּאן אֲנַחְנוּ לוֹמְדִים עַד כַּמָּה גְּדוּלָה הִיא חֲשִׁיבוּתָם שֶׁל הַצְּדִיקִים. אֵל לָנוּ לְטַעוֹת וְלִחְשָׁב שֶׁהַצְּדִיקִים נוֹעְדוּ רַק בְּשִׁבִיל לְחִלְקַת בְּרָכוֹת וְלְהוֹפִיעַ בְּתַמּוֹנוֹת שֶׁל 'גְּדוּלִים'. הַצְּדִיקִים הֵם אֵלוֹ שֶׁמְקִיָּמִים אֶת הָעוֹלָם - מִמֶּשׁ כְּפִי שְׁנַח קָיָם אֶת הָעוֹלָם. וְזֶה אוֹמֵר שֶׁכָּל פַּעַם שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹאִים בְּעֲלֵי חַיִּים, בֵּין אִם זֶה בְּמַהֲלָךְ טִיִּיל לַחֲוָה, סִנְאֵי שֶׁמְטַפֵּס עַל הָעֵץ אוֹ רִכְבַּת שֶׁל חַיּוֹת מַחוּץ לְבִנְיָן הָעִירִיָּה, זֹהוּ תִזְכָּרְתָּ חֲשׁוּבָה עֲבוּרָנוּ שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה עִם כָּל מָה שֶׁבְּתוֹכוֹ, קָיָם רַק בְּזָכוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁכָּל דוֹר וְדוֹר. הֵם אֵלוֹ שֶׁמְקִיָּמִים אֶת הָעוֹלָם עַל יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה וְקִיָּים הַמַּצְוּוֹת."

"אָבָא," אָמַא מוֹיִשֵׁי. "לְפִי זֶה, אוֹלֵי כְּדָאֵי שְׁנַלָּךְ לְבַקֵּר בְּגֵן הַחַיּוֹת מֵדֵי יוֹם, עַל מְנַת שְׁנוֹכַל לְהַפְּנִים אֶת הַמָּסָר הַזֶּה."

אָבָא חִיָּךְ. "לֹא הֵיִיתִי אוֹמֵר כָּל יוֹם," אָמַר. "וּבְכָל מַקְרָה אֲנַחְנוּ נִמְתִּין עַד שִׁיִּסִּימוּ לְבָנוֹת אֶת הַכְּלוּבִים..."

"אָבֵל מוֹיִשֵׁי, אֵין צָרָךְ לְבַקֵּר בְּגֵן הַחַיּוֹת כְּדִי לְלַמֵּד אֶת הַמוֹסָר הַשְּׂכָל הַזֶּה. אֶפְשָׁר לְלַמֵּד אוֹתוֹ מִהַסְתַּכְלוֹת פְּשוּטָה בְּמַרְאָה."

"לֹאֵלָּא צְדָקוֹתוֹ שֶׁל נַח, אֲנִי וְאַתָּה גַם כֵּן לֹא הֵיִינוּ פָּה הַיּוֹם, כִּי לֹא הָיוּ נִשְׁאָרִים שׁוּם בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם! כְּשֶׁקָּמִים בְּבַקֵּר וּמִבִּיטִים בְּיָדַיִם וּבְרַגְלָיִם, לְאַחַר שֶׁמוֹדִים לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַגּוֹף הַמְּפֹלֵא שֶׁנָּתַן לָנוּ, עֲלִינוּ לְזָכֵר שֶׁהַגּוֹף הַזֶּה קָיָם בְּזָכוֹת נַח הַצְּדִיק וּבְזָכוֹת שְׂאֵר הַצְּדִיקִים שֶׁכָּל דוֹר וְדוֹר - גַּם בְּדוֹרָנוּ - שֶׁעוֹבְדִים אֶת ה' בְּכָל רַגַע בְּחַיֵּיהֶם. חֲשׁוּב מְאֹד לְזָכֵר אֶת הַמָּסָר הַזֶּה - שֶׁהָעוֹלָם מִמְּשִׁיךְ לְהִתְקִים אֵךְ וְרַק בְּזָכוֹת הַצְּדִיקִים!"

עֵצָה פִּיפֵּי וְחִבְרָנָה!

נְשׁוּב וְנַחֲדֵד:

1. בְּזָכוֹת מֵי קָיָמִים כָּל בְּעֲלֵי הַחַיִּים כַּיּוֹם?

2. כִּיֵּצֵד עֲלִינוּ לְחַשֵּׁב כְּלָפֵי הַצְּדִיקִים?